

Елегія

на смерть сердешної Меллі

О, плачте всі, хто служить музі,  
Ридайте, Робертові друзі!  
Дивіться, як він руки в тузі  
Зняв аж до стелі,  
Узнавши, що сьогодні в лузі  
Сконала Меллі!

Його так тяжко засмутила  
Не скарбу втраченого сила,  
Ні, подружка, овечка мила,  
Та, що в оселі  
За ним так приязно ходила,  
Сердешна Меллі.

Ходила скрізь, не відставала,  
Його й за милю пізнавала,  
На манівцях перестрівала  
В ті дні веселі,  
На всякі втішні штуки вдала,  
Незрадна Меллі.

Вона була тямуща зроду  
І до сусідського городу  
Не лізла, не чинила шкоду  
В чужому хмелі —  
Тому-то й сльози ллє, як воду,  
Поет над Меллі.

Почувши бекання ягняче,  
Він Меллі згадує... От наче

Вона сама до нього скаче  
З-за рову, скелі  
По скибку хліба! Й знову плаче  
Поет за Меллі.

Вона не нашого заводу,  
А з тих овець, що через воду  
До нас привезені зі сходу  
В гірські пустелі.  
Стригаль не бачив вовни зроду,  
Як вовна Меллі.

Хай пропаде віршовка клята,  
Найгідший твір людини-ката,  
Що підіймає вгору брата  
На смертні релі!  
Від неї впала, мов підтята,  
Сердешна Меллі.

О барди Дунської долини,  
О ви, чий спів до Ейру лине!  
Хай кожен голосу підкине  
В тужливі трелі  
Того, хто від печалі гине  
По любій Меллі!